Gerçek

SAYI: 84 26 MART 1979 FİYATI: 3.5 TL.
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Yapılan zamlar sonucunda

İstifçiler milyar vurdu

Yakalananlardan binde biri

Şeker'e demir-çeliğe, çimentoya ve başka birçok temel malın fiyatlarına yapılan zamlar istifçilerin, karaborsacıların milyar kazanmasına sebep oldu. Yetkililer her zammın arkasından yaptıkları gibi istifçilere karşı şiddetli demeçler verdiler, bir kaç küçük istifçi de yakalanıp kurban edildi. Böylece zevahir kurtarılmış oldu. Sonuç olarak yetkililer, milyarı kaldırıp götürenlerin arkasından bağırmakla yetinmiş oldular.

Oysa ülkemizde oldum olası parababaları milyonlarına milyonlar katmanın yolunu karaborsa ve istifçilikte buluyorlar. Karaborsa ve istif olanağı üretimin yetersizliğinden kaynaklanır. Kâr amacıyla har vurup harman savuran parababaları üretici güçleri geliştiremezler. Emperyalizme bağımlı oluşları yüzünden montajcılıktan öteye geçemezler. Bu yüzden hep mal darlığı vardır. Dolayısıyla da istif ve karaborsa!

Ama temel mallara zam yapılmasının beklendiği dönemlerde bunlar istifçiliklerini iyice azgınlaştırırlar. Piyasada hiçbir şey bulunmaz olur. Karaborsa fiyatlarıyla el altından satış yapılır. Bu fiyat hemen hemen zamdan sonraki fiyattır. Böylece örneğin elli milyon liralık demir stok eden istifçi, % 50 zam yapılınca havadan 25 milyon lira kazanıp elli milyonunu 75 milyona çıkarır.

- Düzen istifçilerin, karaborsacıların düzeni olunca böyle olur bu işler.

"Tedbir paketi,, aralandı : İçinden Boş Laf Çıktı

Uzun zamandır sözü edilen ve açılması beklenen «Tedbir Paketi» gazetemiz baskıya verildiği sırada aralanmıştı. Paketin açıklanan ilk bölümünde döviz girişlerini hızlandırmaya yönelik bazı tedbirler göze çarpıyordu. Tedbirlerin bir bölümü de iç tüketimi kısıcı bir nitelik taşıyordu.

Ancak bunların yapılması için köklü bir önlem paketten çıkmadı. Çıkamazdı da. Çünkü ülkemiz bu duruma emperyalizme bağımlı bir ekonomik yapıya sahip olduğu için gelmiştir. Bu bağımlılığı ortadan kaldırmaya yönelik olmayan tedbirler de doğaldır ki içinde bulunduğumuz ekonomik bunalımdan çıkmamızı sağlayamaz. Örneğin, hükümet döviz girişini özendirmek için işçi dövizlerine pirim vermek istiyor. Ama bunu yapmak için gerekli parayı nereden bulacak? Üç yol var: Para basmak, kamu yatırımlarını kısmak, vergi yasalarını değiştirerek tekelci parababalarından vergi almak. Sonuncu yol parababalarına güven vermekten başka birşey düşünmeyen hükümetin yapabileceği birşey değil. Para basarsa enflasyon, yani fiyatların alabildiğine artması körüklenecek. Kamu yatırımlarını kısarsa, üretim artmayacak, yani Başbaka'nın deyimiyle «dinamik istikrar» sağlanamayacak.

Sanayii dışa bağlı bir ekonominin çıkmazlarından, emperyalizme ve tekelci parababalarına karşı çıkmadan kurtulunamaz. Bu yüzden de tüm «tedbir»ler beyhudedir.

Hükümetin emekçilere kemer sıktırma politikası zamlarla yürüyor

Zamlar peş peşe sıralanmaya başlandı. Hükümet'in açıkladığı zamların üstüne, kontrollü - kontrolsüz, irili-ufaklı sürüyle zam daha ekleniyor. Zam furyası hızına hız katarak sürüyor. Hayat pahalılığı almış başını gidiyor. Dur durak bilmeyen bu zincirleme zamlar, emekçiler için hayatı her geçen gün bir önceki günden daha da çekilmez hale sokuyor.

Hükümet «tedbir», «özveri» diye diye, zam üstüne zam koymaktan başka bir iş yapmıyor. Mazot'tan demir-çeliğe, şekerden margarine kadar pek çok mala yapılan zamlar geçtiğimiz hafta resmen açıklandı. Yeni zamlardan sonra, eskiden 9 lira olan benzin 17 liraya, 525 kuruş olan mazot 9 liraya, 75 lira olan tüpgaz ise 125 liraya fırladı. Filitreli sigaralar 15 liraya çıkarken, Bafra 5, Birinci ise 3 liraya çıktı. Şeker ve margarin fiyatları da yüzde 25 civarında arttı. Küçük sofra margarinleri 4,5 liraya, iki kiloluk mutfak yağları ise 73 lira 50 kuruşa yükseldi. Demir-çeliğe ortalama yüzde 42 zam gelirken, buzdolabından televizyona kadar pek çok ev eşyasının fiyatları da arttı.

Geçtiğimiz hafta, her gün bir zam açıklanırken, bir zamanların «Akgünler» vaadçisi Başbakan da, bu zamları «izah» edebilmek için bin bir dereden su getirdi. İşbaşına geldiğinden beri emekçi halka daha fazla sıkılmış kemerlerden başka bir «umut» vermeyen ve aylardır halktan «özveri» yani fedakârlık isteyen sosyal demokrasinin lideri, zamları «izah» ederken, «bunun acısını hem vatandaş hem de devlet çekiyor» dedi. Devletin acı çekmesi diye bir şey olamayacağına göre, (zaten son zamlar devlet gelirlerini milyarlarca lira arttırıyor) Başbakan, aldıkları «tedbirlerin» ceremesini kimin çekeceğini kendi ağzıyla söylemiş olmuyor mu? Evet, bu zamlar emekçilerin belini bir kat daha bükecektir. Hem de ne için? Tekelci parababalarının ve onların sömürü ve baskı düzenlerinin, emperyalizme bağımlılığın sorumlu olduğu «darboğaz»dan çıkış için!

İşçilerin, emekçilerin uğrunda fedakârlık yapacakları bir tek şey vardır: O da, daha yaşanılası bir dünya için, Demokratik Halk İktidarı için verilen mücadeledir!

MAHKEME, KARARINI ANTİ-DEMOKRATİK BİR GEREKÇEYE DAYANDIRIYOR

Anayasa Mahkemesi 142. madde ile ilgili başvuruyu reddetti

Türk Ceza Kanunu'na faşist Musolini yasalarından yadigâr kalan ve düşünceye zincir vuran 142. madde, Anayasa Mahkemesi tarafından esasa dahi girilmeye lüzum görülmeden biçim yönünden reddedilmiştir.

Bugün, Avrupa ve komşularımız içinde düşünceye zincir vurulan tek ülke Türkiye'dir.

Son olarak daha dün gericiliğin ve zorbalığın en büyük kalelerinden biri olan İran'da, Devrimden sonra işçi sınıfının partisi TUDEH legale çıkmış, örgütlenmesini ve düşüncelerini serbestçe yayabilme imkanına kavuşmuştur.

En yüksek mahkeme sayılan Anayasa Mahkemesi, red gerekçesi olarak bu davanın sıkıyönetim mahkemelerinin yetkisinde olduğunu ileri sürmüştür. Anayasa Mahkemesi, red gerekçesi olarak bu davanın sıkıyönetim mahkemelerinin yetkisinde olduğunu ileri sürmüştür. Anayasa Mahkemesinin bu gerekçesi verdiği karardan daha düşündürücüdür. Öyleki, zaten anti-demokratik bir yasa olan 142. madde bu gerekçeyle daha fazla anti-demokrat hale getirilmektedir.

Anayasa Mahkemesinin bu kararı aynı zamanda «demokratik kararlar alan» bir mahkeme olduğu izlenimi de ortadan kaldırmaktadır.

Ancak 142. Madde gibi gerici yasa hükümleri olsun, çeşitli zorbalıklar olsun insanların özgürce düşünmelerini, şimdiye kadar nasıl önleyemediyse, bundan sonra da önleyemiyecektir. Ve birgün 142. Madde de tarihin çöplüğüne atılacaktır!

142. Madde uzun yıllar düşünce ve davranış üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanmaktadır. Bir çok sosyalist, yurtsever bu maddeden dolayı yıllar tutan hapis cezalarına çarptırılmışlardır.

Demokrasi düşmanlığının yeni bir örneği

Demirel, hükümeti Şili faşizmi ile tehdit etti

Ülkemizde faşizmin tırmandırılmasının en büyük işbirlikçisi olan Demirel, geçtiğimiz hafta verdiği bir demeçle demokrasi düşmanlığında ne kadar ileri gittiğini ispat etmiştir.

Demirel, demecinde, hükümet için «Bunların gidişi Allende gidişidir» demişti. Bu demeç burjuva yazarlarının bir kısmı tarafından bile hoş karşılanmadı. Demokrasi güçlerinin tepkisi ise büyük oldu.

Pinoşe ve Demirel

Demirel'in bu demeci onun cunta istediği anlamına gelmez. Çünkü böyle birşey olursa kendisi ve partisi de iktidarda olmaz. Ama Demirel elinde yeterli güç olsa ülkemizi Şili diktatörü Pinoşe gibi yönetmek ister. İşte onun demecindeki öz budur. O, emekçi halkın mücadelesini tamamen bastırmak, sesini tamamen kesmek istiyor. Demokratik hak ve özgürlükleri, sendikal hakları, düşünce özgürlüğünü, örgütlenme özgürlüğünü fazla görüyor. Zaten şimdiye kadar tüm bu özgürlükleri kısıtlamak için elinden geleni yaptı. Gerici yasaları meclisden geçiremeyince de milliyetçi faşist hareketin silâhlı çeteleriyle bu özgürlüklerin kullanılmasını fiilen önlemeye çalıştı. Çünkü temsil ettiği sınıfların yani parababalarının çıkarlarını böyle bir rejimde güvenlik içinde görmektedir. Demirel'in gericiliği, anti-demokratik karakteri işte bu temsil ettiği sınıf çıkarlarından kaynaklanıyor.

Ve bütün bunlar, bir kere daha, parababalarının, aracı - tefeci - vurguncu - karaborsacı - istifçi takımının çıkarlarıyla emekçi kitlelerin çıkarının ne denli bağdaşmaz, uzlaşmaz olduğunu gösteriyor.

gerçek durum

"Paket,, kıskacında emekçiler

Zamlar hayatı kasıp kavurdu. «Onarım» bütçesinin ardından bu zamlar bekleniyordu. Bütün bunların da yetmiyeceği, bağımlılık çerçevesi içinde «umut kapıları» aralama gayretlerinin sürdürüleceği, bunun dayattığı yeni ekonomik düzenlemeler «paket»i olarak ucundan ucundan görünmeye başladı. Başbakanın ağzından «ulusal seferberlik» olarak sunulan «paket», ayrıntıya inildiğinde:

- *Dış ödemeler açığını kapatma özlemi,*
- *Fiyat artış hızını kısıtlama isteği,*
- *Tüketimi kısmak ve tasarruf eğilimlerini güçlendirmek,*
- *Gelirlerin dengelenmesi veya adil bir gelir dağılımı.*

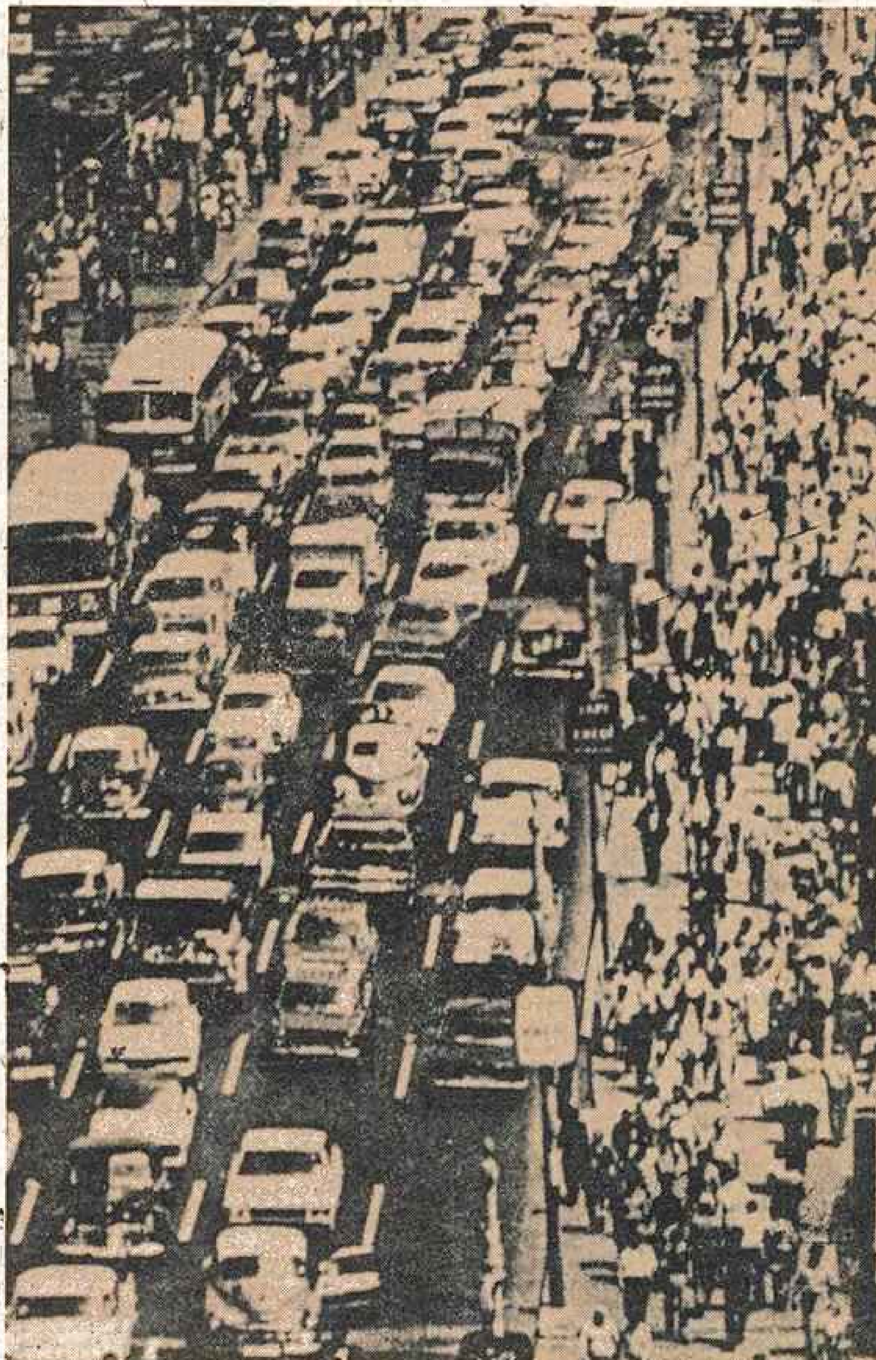
gibi hedeflerle karşımıza çıktı.

Oysa bütün döviz gelirlerini petrol ithaline ayırmak zorunda kalan bir ülkede dış ödemeler blânçosundaki açığın kapatılacağını ummak, ulusal kaynaklar sonuna kadar zorlansa bile mümkün değildir.

Fiyat artış hızını kısmanın yolunu ise hükümet, fiyatları daha da arttırmakta görmektedir. Ve bunu yaparken IMF'nin sunduğu reçeteye uymaktadır.

Fiyatların arttırılmasından beklenen sonuç tüketimin kısılmasıdır. «Ekonomik kurtuluş önlemleri paketi»nin özünün zam olması ve zamların çok yüksek tutulmasının anlamı da budur. Oysa fiyat artışları yoluyla tüketim talebini azaltmak, doğrudan doğruya, bağımlı ekonomi çerçehinin sonucudur. Soru-
ımak, beraberinde, üc-
işsizliği ve emek gücü-
ıarca sömürülmesini de
aket» kıskacı içinde e-
da kötüleşecektir.
dağılımında eşitlik sağ-
sosyal demokrat hayal-
göremez.
ıittiği noktada başlayan

Trafik kördüğümü nasıl çözülür?..

Trafik keşmekeşinden bir manzara

- OTOBÜS ÖZEL YOLU UYGULAMASI YETERSİZDİR
- SORUNA KİTLE TAŞIMACILIĞI AÇISINDAN YAKLAŞMAK GEREKLİDİR

Büyük şehirlerdeki ulaşım sorunu, yıllardır ihmal edile edile bugün içinden çıkılmaz bir hale gelmiştir. Tabii burada da işin derdini çeken milyonlarca emekçi olmaktadır. Yoksa, bir avuç zenginin böyle bir sorunu yoktur. Onların tek derdi, değişen otomobil modellerini takip edebilmektir. Belediye otobüslerine, banliyö trenlerine, dolmuşlara binmeye tenezzül dahi etmezler, nereden bilsinler emekçilerin her gün yollarda çektikleri cehennem azabını! Düzen onların düzeni, gün onların günü olduğu için de, şehir içi kitle ulaşımı sorunu, ağırlaştıkça ağırlaşır, bugün olduğu gibi arap saçına döner.

Kitle taşımacılığı, günümüzde en önemli belediye hizmetlerinden biridir. Ama bu hizmet, yıllardır kör-topal yürütülmektedir. Varlığıyla yokluğu neredeyse belli değildir. Bu yüzden büyük şehirlerde emekçiler, günlerinin önemli bir bölümünü yollarda, duraklarda geçirirler. Işlerine yetişebilmek için sabahın köründe, mesaiden saatlerce önce yollara dökülmek zorundadırlar. Mesai bittikten sonra eve gidebilmek de bir ikinci derttir. Günboyu çalışmanın yorgunluğu üstüne, yollarda çekilen azap tuz biber eker. Ve bu her gün tekrarlanır durur...

Son günlerde Ankara ve İstanbul belediyeleri, bu sorunu az da olsa hafifletebilmek için bazı girişimlerde bulundular. Bunlardan birincisi, yeni otobüs almak çabalarıydı. Bu konuyu iki sayı önce yazdık. «Yerli» otobüs yapımcısı firmaların, hükümetin de yardımıyla nasıl avantadan para kazandıklarını gösterdik. Böylelikle, yeni otobüs alımı çıkmaza girmişti.

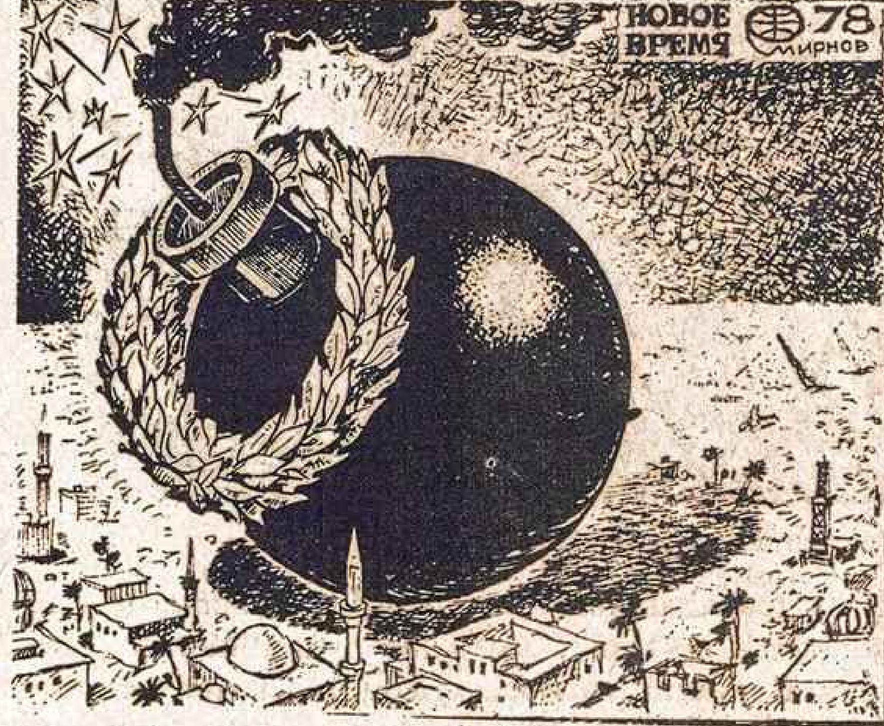
Bir diğer girişim de önce Ankarada, sonra İstanbul'da başlanan «otobüs özel yolu» uygulamasıydı. Bu uygulamanın, sorunu bir ölçüde hafifletebileceği görülmektedir. Ne var ki, sorun bir bütün olarak ele alınmadığı için, bu uygulama da aksamakta, düzenli bir şekilde sürdürülememektedir. Örneğin, otobüs azlığından seferler muntazam yapılmamakta, belirlenen saatlere uyulamamaktadır. Üstelik, otobüs özel yolları, her iki kentin de sadece birer hattında yapıldığından, getirdikleri yarar devede kulak mertebesinde kalmaktadır.

Trafik sorununun böylesine içinden çıkılmaz bir hale gelmesi, bugüne dek izlenen ulaşım politikasının tersliği yüzündendir. Soruna kitle taşımacılığı açısından yaklaşılmamasıdır asıl neden. Dolmuşçuluk, minibüsçülük ve son yıllarda montajcı oto yapımcılığından para vuran parababalarının zorlamasıyla teşvik edilen özel oto sahipliği, trafiği kördüğüme çevirmiştir. Böylesi bireysel ulaştırma yöntemlerine ağırlık verilmesi bir yandan trafik tıkanıklığını arttırırken, bir yandan da akaryakıt israfına yol açmaktadır. Bu yüzden bazı belediyeler, dolmuşları kaldırabilmenin yollarını aramaktadırlar bugün. Yine bu yüzden, tek ve çift plakalı özel otoların birer gün arayla trafiğe çıkmalarını sağlamak için çalışılmaktadır. Fakat, bunların hiç biri artık çözüm olamaz. Daha doğrusu, bu düzen içinde kalındıkça, trafik sorunun kökten halli de mümkün değildir.

DÜNYA SÖMÜRÜYE VURA VURA DÖNÜYOR

ABD Ortadoğu'da ne yapmak istiyor?

İran devriminden sonra Orta Doğu'daki durumu ve çıkarları sarsılan ABD emperyalizmi, bu bölgede yeni ve aynı zamanda tehlikeli bir takım hesaplar içine girmiştir.

ABD başkanı Carter, bizzat kendisi Orta Doğu'ya kadar giderek Mısır ve İsrail arasında askıda bulunan anlaşmayı sonuca vardırmak istemiştir. Ardından, Carter'ın danışmanı olan Brzezinsky, Suudi Arabistan'ı ve Ürdün'ü ziyaret ederek Mısır - İsrail anlaşmasını desteklemelerini istemiştir.

Ayrıca ABD, bu bölge üzerindeki iddialı tutumunu Basra körfezine en büyük uçak gemisini göndererek, Mısır, İsrail ve Suudi Arabistan'a silah vererek yardım kesesinin ağzını açarak da göstermektedir.

ABD'nin amacı bellidir. Asya'dan ve İran'dan sürülen emperyalizm bu bölgede ne pahasına olursa olsun kendini sağlama almak istemektedir. Bunun için Orta Doğu'da kan dökmekten bile çekinmeyeceğini bizzat ifade etmektedir.

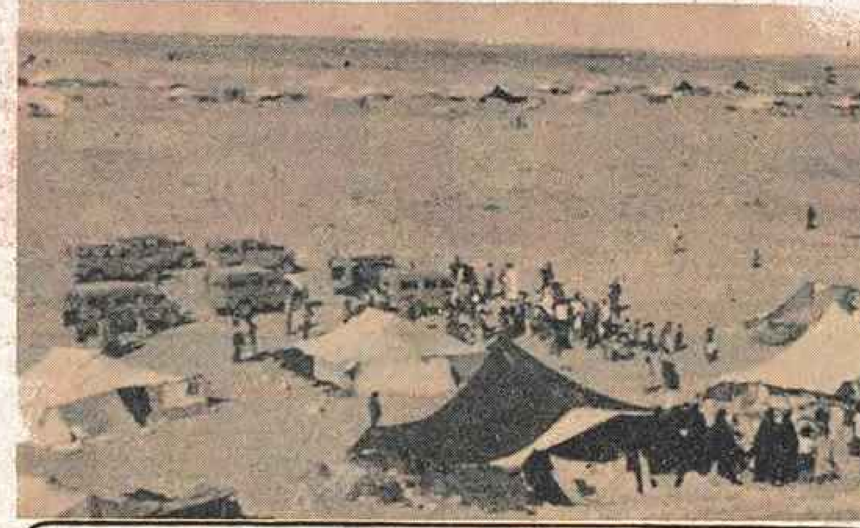
Emperyalizm, aleyhine olarak gelişen yeni olaylardan sonra kabuğundan çıkmakta ve dişlerini göstermektedir. Fakat Orta Doğu'daki anti-emperyalist Arap halkları ABD'nin yapmak istediklerinin karşısında önemli bir engel olarak durmaktadır. Hatta gerici Suudi Arabistan bile ABD'nin bu bölgedeki girişimlerini desteklememektedir.

Sonu giderek yaklaşmakta olan emperyalizm sonun yaklaştığını gördükçe çılgınlıklarının sınırını da zorlamaktadır. ABD emperyalizmi belki geçici bir süre için Orta Doğu'da karışıklıklar çıkartacak belki de kan dökecektir. Ancak, zafer eninde sonunda emperyalizme karşı savaşan Arap halklarının olacaktır.

Ulusal bağımsızlık hareketi emperyalizmi gittikçe köşeye sıkıştırıyor

Batı Sahra halkının zaferi kesindir

FOLISARIO Cephesinin Davetlisi Olarak Batı Sahraya Giden TSİP Heyeti, Ali Kar ve Tektaş Ağaoğlu, Yurda Döndüler. Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti'nin 3. Kuruluş Yıldönümü Törenlerine Katılan TSİP Temsilcilerinin Sahra Halkının Bağımsızlık ve Sosyal İlerleme Mücadelesine Dair İzlenimlerini yayınlamaya başlıyoruz.

«Batı Sahra Afrika'nın kuzey-batı ucunda küçük bir ülke. Topraklarının yarıya yakın kısmı bereketsiz çöl. Fakat geri kalan bölümü denize yakın ovalık, verimli arazi, Çölde de çok önemli fosfat, demir gibi maden yatakları var. Ülke nüfusu bir milyon civarında.

Burada yaşayan halk yüzyılı aşkın bir süredir bağımsızlık mücadelesi veriyor. İspanyollar sömürge etmiş burasını uzun süre. Halkın direnişini, çeşitli ayaklanmaları gerici zulüm uygulamalarıyla bastırmışlar. Ülkenin toplumsal gelişmesini de her yola başvurarak engellemişler.

1975 yılında İspanya'da Faşist Franko rejimi yıkılıp gidince İspanya Batı Sahra'dan çekiliyor. Fakat çekilirken emperyalizmin el ulağı iki hükümetle anlaşıyor. Bunlar Fas ve Moritanya hükümetleri. Arkalarında da Fransız emperyalizmi var.

İspanyollar ülkeden çekilir çekilmez onların yerini istilacı Fas ve Moritanya kuvvetleri alıyor. Ülkesi istilaya uğrayan Batı Sahra halkının bir kısmı şehirlerden, kasabalardan, köylerden kaçıp çöle sığınıyor. Bir taraftan da, az sonra kurulan POLISARIO Kurtuluş Cephesinin yönetiminde, Fas ve Moritanya müstevlilerine karşı gerilla savaşı başlıyor. POLISARIO kuvvetlerinin peyderpey ele geçirdiği kurtarılmış bölgelerde kurulan mülteci kamplarına halk yerleşiyor ve örgütleniyor.

1976 yılında Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti kuruluyor. Ve Birleşmiş Milletler Örgütü tarafından da Sahra halkının meşru temsilcisi olarak tanınan POLISARIO Cephesinin öncülüğünde ve yönetimindeki halk güçleri, emperyalizmin aleti müstevli güçlere karşı amansız bir savaşa tutuşuyorlar. Düşman karşısında üstüste parlak askerî zaferler elde ediliyor. Bu arada POLISARIO Cephesi siyasî ve diplomatik alanlarda da yoğun bir uluslararası faaliyet yürüterek dünyanın hemen tüm ilerici güçlerinin maddî ve manevî desteğini sağlıyor. Özellikle, başta Cezayir olmak üzere Bağlantısızlar Bloku ülkeleri ile sosyalist ülkeler bu kavgada Batı Sahra halkının haklı davasının yanında yer alıyorlar. Böylece kısa zamanda, bağımsızlık ve kendi egemen devletini kurma hakkı uğrunda Batı Sahra halkının verdiği mücadele daha ileri yeni aşamalara ulaşıyor.»

(Devam Edecek)

AFRİKA'YI YAŞATAN

—Polisario Örgütü'ne—

Kalın dudaklarda köpüren deniz,
Soluk verir yaşamaya.
Afrika'nın karanlık ormanlarına
Girmeğe zorlanır güneş.
Davullar çalınır davullar;
Barışın türküsüne!

Karanlıkda çıkan ay,
Dişlerinde yansıtır aydınlığı.
Sabah olmaya yakınken,
Kusar mancınıklardan ateş;
Ölüm soğuk düşlerinde!

Kara gök durur eski yerinde.
Çocuklar rahat uyusun diyedir,
Halkın birleşik gücüdür yenilmez,
Nöbet bekler sabaha dek.
Demirin ve çeliğin çıplaklığında,
Çoğaltır yıldızları!

Ana yüreğidir dayanmaz,
Yaşatır Afrika'yı!

Cafer SEÇGİN

EĞİTİM KÖŞESİ

Kooperatif örgütlenme ve emekçiler

İşçiler ve tüm emekçi sınıflar, sömürüye karşı verdikleri mücadelede, çeşitli alanlarda yanyana düşerler. Sömürüye karşı tek tek mücadele verilemiyeceğini kendiliğinden bilinçleriyle kavrayan emekçiler, çıkarlarını savunmak için belli örgütler oluştururlar. Sendikalar, dernekler, kooperatifler bu tür örgütlerdirler.

Ancak kooperatiflerin, diğer emekçi örgütlerinden önemli farklılıkları bulunmaktadır. Çünkü buralarda emekçiler sadece mücadele güçlerini ve azimlerini değil, ekonomik olanaklarını da birleştirirler. Bu yüzden kooperatifler, *ortak mülkiyet* biçiminin kapitalizm şartlarında ortaya çıkan özel bir şekli olarak görünürler.

Sömürücü sınıfların karşısına emekçiler çeşitli kooperatif biçimleriyle çıkarlar. Bunlar, ilkel olandan gelişmişe doğru sayıldığında, *tüketim, tarım üretim ve emek üretim kooperatifleridirler.*

Kapitalist toplumlarda özel mülkiyetin kabuğunu kıramamış olan koperatif mülkiyet, bunun yanında kapitalistlerin baskısı ve denetimi altında bulunurlar ve sömürücü sınıflara hizmet etmeye zorlanırlar. Buna karşılık emekçi sınıflar bu kooperatifleri, kendi ekonomik çıkarları için demokratikleştirme mücadelesi verirler. Kapitalist özel mülkiyetle çatışan kooperatif mülkiyet sosyalist toplumlarda ise, bütünüyle emeğin ve emekçinin yararına olarak düzenlenir. Sosyalizmin kurulmasında özellikle emekçi köylü kooperatifleri, sosyalist kollektif mülkiyetin tamamlayıcı bir parçası olarak iş görürler.

Kooperatif mülkiyetini ve örgütlenmesini, nihai çözüm olarak gören ve göstermek isteyen görüşler de son derece sakıncalıdır. Özellikle sosyal demokratlar, kooperatifler yoluyla sömürünün son bulacağını savunurlar. Halbuki sömürü, kooperatif mülkiyetle değil, toplumsal mülkiyetle ortadan kaldırılabilir. Kooperatiflerin tarihi işlevini sağlamak, kapitalist toplumda emekçilerin daha iyi hayat koşulları elde etmelerini ve sosyalist toplumlarda da, sosyalist mülkiyete geçilmesine yardımcı olmakla sınırlıdır.

Emekçiler, hem ortaklaşa çalışıp üretmeye, hem de ortaklaşa ve adil paylaşıma geçişe hizmet ettikleri için kooperatiflere itibar ediyorlar, demokratik halk kooperatifleri hareketi bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de gelişiyor.

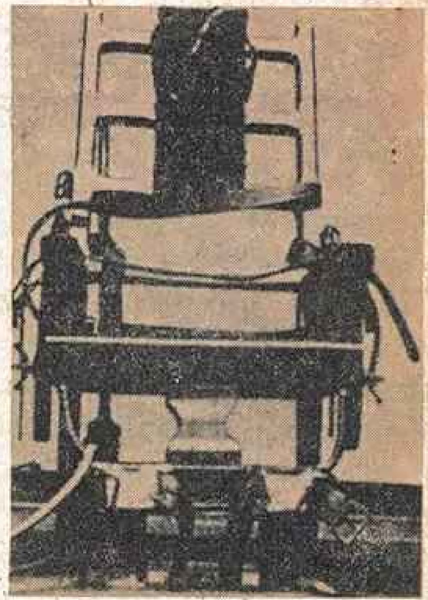
ABD de ölüm cezası öldürülenin zenci olması halinde daha azuygulanıyor

ABD'de yapılan bir araştırmaya göre, cinayet işleyen bir kişinin kurbanı zenci ise ölüm cezasına çarptırılma ihtimalinin daha az olduğu ortaya çıkmıştır.

Örneğin, Teksas'da 1973 -1977 yılları arasında beyazları öldürmekle suçlanan 3974 kişiden 71'i ölüm cezasına çarptırılmıştır. Aynı süre içinde, kurbanları siyah olan 2740 olayda yalnızca iki ölüm cezası verilmiştir.

İnsan hakları konusunda mangalda kül bırakmayan ABD, kendi ülkesindeki ırk ayrımını görmemezlikten gelmektedir. ABD'de uzun yıllardan beri kızılderiler ve zenciler insandan sayılmamakta hatta bazı kentlerde zenciler beyazların bindikleri otobüslere binememektedir.

Son günlerde TV'de seyrettiğimiz Rozenbergler ölmemeli dizisinde olduğu gibi Amerikan mahkemeleri tamamen taraflı olarak davranmakta pek çok kez suçsuz insanları düşüncelerinden ya da renklerinden dolayı ölüme göndermektedir.

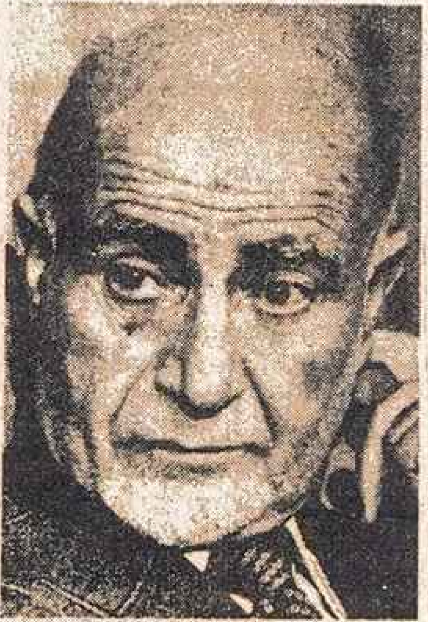
Elektrik Sandalyası : Daha Çok Siyahlar için

İşte «hür» dünyanın en büyük temsilcisi olarak gösterilmek istenen ABD emperyalizminin artık gizlenemeyen iğrenç yüzü.

İran bağlantısız ülkelere katılıyor

- **ABD İLE İMZALANMIŞ İKİLİ ANLAŞMALAR DA GÖZDEN GEÇİRİLECEK**
- **30 MART'TA YAPILACAK OYLAMA İLE İRAN'DA KURULACAK DEVLETİN NİTELİĞİ BELİRLENECEK**

CENTO'dan çekildikten sonra hiçbir askeri Pakt ile ilişkisi kalmayan İran Bağlantısız ülkeler hareketine katılmaya karar verdi. Bu karar İran Başbakan Yardımcısı Amir Entezam tarafından açıklandı. Böylece İran Küba'da yapılacak olan Bağlantısızlar Konferansına katılmaya hak kazanacaktır. İran'ın ABD ile Şah zamanında imzalanmış ikili anlaşmaları da gözden geçireceği Başbakan Yardımcısı tarafından açıklandı. İran'ın emperyalizmle ilişkilerini sür'atle koparması ve bu ikili anlaşmaları vakit geçirmeden feshetmesi hem İran halkı için hem de bölge halklarının çıkarları için büyük önem taşıyor.

İran'da kurulacak devletin niteliğini belirlemek üzere 30 Mart'ta bir halk oylaması yapılacak. Ancak bu oylama tek seçenekli bir oylama olduğundan halkın istemlerini yeterince dile getirmesine olanak vermiyor. Halk oylamasında seçmenler «bir İslam Cumhuriyeti Kurulmasını onaylıyor musunuz?» sorusuna evet ya da hayır cevabını verecekler. Oysa demokratik bir oylamanın iki seçenekli olması gerekmektedir. Soru İslam Cumhuriyeti mi, Demokratik Cumhuriyet mi şeklinde sorulmalıydı. Nitekim İran'ın demokratik güçleri bu durumu dile getirmektedirler. Başbakan Bazergan da 100 bin kişi önünde yaptığı konuşmada «Halkoylamasında 'hayır' demek, devrik rejimi onaylamak anlamına gelmez» deme gereğini duymuştur.

Gerçek OKU-OKUT

Mısır başbakanı:

Doğu Kudüs yine Arapların eline geçecek

İsrail başbakanı:

Kudüs hiçbir zaman bölünmeyecek ve sonsuza kadar İsrail başkenti kalacak

Emperyalizmin başpatronu ABD Başkanı Carter'ın Mısır ile İsrail'i başgöz etmek için harcadığı uzun çabalar geçtiğimiz hafta meyvasını vermiş gibi görünüyordu. Carter sevinç içinde memleketine dönmüş, anlaşmanın yakında Washington'da imzalanacağını açıklamıştı. Ama işler hesaplandığı gibi gelişmedi.

Varılan anlaşmanın İsrail Parlamentosunda onaylanmaması halinde hükümetinin istifa edeceğini açıklayan Begin birkaç gün sonra şunları söylüyordu: «İsrail hiçbir zaman haziran 1967 savaşından önceki sınırlarına çekilmeyecek. Batı Şeria ve Kudüs'te bir Filistin devletinin kurulmasına izin vermeyecek. Kudüs sonsuza kadar İsrail'in başkenti olacak ve asla bölünmeyecek.»

Halbuki tam bu sırada Mısır Başbakanı Mustafa Halil şunları söylüyordu: «Anlaşma tüm topraklarınızı geri almamızı ve İsrail'in 1967 sınırları gerisine çekilmesini sağlamaktadır. Doğu Kudüs de yeniden Batı Şeria'nın bir parçası olacaktır.

Şimdi ortada bir gariplik yok mu? Anlaşma maddeleri yazılı olarak tespit edildiğine göre iki taraftan biri yalan söylemiyor mu? Ya da vardığı anlaşmadan sonradan vazgeçmiş değil mi? İki şık var: Bunlardan biri İsrail hükümetinin masa başında verdiği tavizlerden kendi ülkesinde katiyetle kabul edilmeyeceğini görüp yan çizmesi olabilir. Diğeri de aslında böyle bir anlaşma yoktur da Mısır'ın hain yöneticileri kendi halkından korkup yalan söylemektedir. İkinci ihtimal daha akla yakındır. Çünkü emperyalizmin Mısır'daki işbirlikçilerini anlaşmaya zorlaması sonucunda varılmış bir anlaşmadır bu. Üstelik İsrail'de egemen bulunan siyonistlerin ne kadar gözü dönmüş olduklarını biliyoruz. Bütün kozları elinde tutan siyonistlerin eski sınırlarına çekilmek Kudüs'ün doğu kesimini Araplara bırakmak gibi konuları kabul edeceklerini sanmak safdillik olur.

Görünen o ki, Mısır'ın işbirlikçi yöneticileri fena halde bunalmaktadırlar. Emperyalizmin dayatmalarına boyun eğmek istiyorlar ama bir andan da kellelerinden korkuyorlar. Ama korkunun ecele faydası olmadığını yakında görecekler.

Kafakafaya verdiler işin içinden çıkamadılar

DKB, 8 Mart dünya emekçi kadınlar gününü kutladı

BURSA, ANTALYA, SAMANDAĞ, GÖNEN, SAKARYA, TURHAL, KARASU, AYDIN, BARTIN TOPLANTILARI BİNLERCE KADINI DEMOKRATİK KADIN HAREKETİNDE BİRARAYA GETİRDİ

Kadınların Uluslararası Dayanışma Günü olan 8 Mart'ta Demokratik Kadın Birliği hem kuruluşunu hem de bu özel günü kutlamıştır. DKB'nin kuruluşunun 8 Mart'ta kutlanması bir rastlantı değildir. Bu kutlama toplantılarıyla günümüzde giderek kısıtlanan demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ve genişletilmesi gereği vurgulanmış, aynı zamanda Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün de kutlanması amaçlanmıştır.

Bu toplantılardan ilki Bursa'da yapıldı. Açılış konuşmasını yapan Genel Sekreter Suzan Üstün, «Kadınların 8 Mart'ta and içerek mücadelelerini daha azim ve kararlılıkla başarıya ulaştıracaklarını» söyledi.

Daha sonra Genel Başkan Yıldız Kurtuluş, 8 Mart'ın anlam ve önemini belirttikten sonra Türkiye'li kadınların üzerine düşen görevleri dile getirdi. Y. Kurtuluş şöyle dedi: «Artık kadınlar, ezilen cins olmalarını onlara kader olarak sunan hakim ideolojiye karşı çıkıyorlar. Emekçi kadınlar, kötü çalışma ve yaşam koşulları karşısında suskun kalmıyorlar. Demokratik kadın hareketinin gelişiminin vardığı noktanın ve taşıdığı potansiyelin en açık ifadesi de DKB'nin kuruluşudur.»

Bu toplantıda DKB korosu ve Melike Demirağ türküler söylediler. Halk oyunları, Güneşi Akol'un sunduğu şiirler, slayt gösterisi ve kadın hareketinin tarihi, programı oluşturuyordu. Toplantının sonunda DKB'li kadınlar şöyle seslendiler: «Daha örgütlü, daha güzel günlerin 8 Mart'larında elbette yine birlikte olacağız!»

10 Mart'ta DKB, Gönen, Antalya ve Samandağ'da geniş bir kadın kitlesi önünde etkileyici bir program ile bu anlamlı günü kutladı. Ödemiş'te TÖB-DER salonunda yapılan toplantıya katılanlar tüm çalışan kadınların tek bir çatı altında örgütlenerek demokrasi mücadelesinde seslerini duyurmaları gereğini dile getirdiler.

11 Mart'ta Sakarya ve Aydın'da kadınlar «8 Mart emekçi kadınlar günüdür, bizim günümüzdür!» diye haykırdılar. Sakaryalı çocuklardan biri şöyle sesleniyordu:

«Biz Türkiyeli çocukların sorunları, dertleri o kadar çok ki, saymakla tükenecek gibi değil. Sağlıklı büyümemiz için gerekli besinleri vitrinlerde seyredebiliyoruz ancak. Sokaklarda büyüyoruz, çünkü kreşimiz yok. Yüzlercemiz ölüyor, binlercemizi alıp götürüyor salgın hastalıklar... Tıpkı diğer ülkelerin çocukları, kardeşlerimiz gibi inancımız var gelecek güzel günlere, insanca yaşamaya!»

Dünya Emekçi Kadınlar Günü toplantılarından sonra «Bayramımız kutlu olsun» diyerek dönüyordu kadınlar evlerine. Her birinde yüzlerce kadın bir araya gelmişti.

Gelecek toplantılarda bu yüzlerin binlere dönüşeceği belli oluyordu.

Gerçeğe mektup

Ben, Endüstri Meslek Lisesinde okuyan bir öğrenciyim. Okuyorum, ama nasıl okuyorum? Bana öğrettikleri nedir? Atölye derslerinde yeterli malzeme olmadığı için düzenli olarak birşeyler öğrenemiyoruz. Neden? Çünkü bu düzen sömürücü bir düzen olduğu için! Kendimiz alınteriyle yaptığımız araçların karşılığını alamıyoruz. Bu yaptığımız işleri atölye şefleri alarak satıyorlar.

Bu paralar, şeflerin olmaktadır. Neden onların oluyor? Alın teri döktüğümüz işlerin karşılığını neden onlar alıyor? Açıkça görülüyor ki, bizi sömürüyorlar. Bu nedenle de her şef zengin! Bu nedenle de, öğretmenlerimize «neden bizim hakkımızı vermiyorsunuz» dediğimiz zaman, «siz ne bilirsiniz, ne anlarsınız» diye cevap veriyorlar. Ama artık her şeyi biliyor ve görüyoruz.

Artık biz, kapitalist düzenin sömürü ve baskı düzeni olduğunu biliyoruz. Ama yine biliyoruz ki, gelecekte kapitalizm varolamıyacaktır. Gelecek sosyalizmin olacaktır.

OĞUZ ÇAMURLU
Endüstri Meslek Lisesi
1. B. Sınıfı Elektrik Bölümü

ESPİYELİ GENÇLER HAYKIRIYOR

Faşizme geçit vermeyeceğiz

Bizler, Giresun'un 10 bin nüfuslu Espiye ilçesi gençleriyiz. Yaşamımızın ve yaşımızın küçüklüğüne rağmen, burada anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin yükseltilmesi için üzerimize düşen görevi yerine getirmeye çalışıyoruz.

Anlıyoruz ki, faşizm, başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçi halkın ve tüm insanlığın düşmanıdır. Faşizmle mücadele etmek, onu geriletmek ve giderek onu inine tıkmak, her yurtseverin, ilericinin ve biz Ortaokul gençlerinin görevidir. Espiye'de faşist baskılara karşı amansız bir mücadele yürütmek için işçi sınıfı bilimini öğrenmek ve bu bilim ışığında örgütlenmek gereğine inanıyoruz.

Bu yolda GERÇEĞİN bize ışık tutmasını istiyor ve bekliyoruz. Yaşasın Espiye'li öğrenci ilericilerin ve emekçilerin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesi!

YAŞASIN ORTAOKUL ÖĞRENCİLERİNİN BİRLİĞİ,
YAŞASIN İLERİCİLERİN DEMOKRATİK MÜCADELESİ,
YAŞASIN SOSYALİZM.

Espiye Gençleri Adına
YILMAZ ESEN

Sendikasız işçiler gaddarca sömürülüyor

İşçi sınıfının sendikal mücadelesi, tüm baskılara ve bozguncu, bölücü saldırılara, sarı sendika oyunlarına karşın yeni boyutlar kazanıyor. Ama kapitalistleşmenin alabildiğine yaygınlaştığı, milyonlarca işçinin çalıştığı ülkemizde, sendikasız işçi sayısı da az değil! Anadolu'nun çeşitli yerlerinde sigortasız çalıştırılan, sendikalaşması engellenen işçilerle adım başında karşılaşıyoruz.

Dinar'da mermer üretimi yapan DİTAŞ'ta sendikaya üye olamamış 5 işçi çalışıyor. Bu işçiler sigortalıdır. Kasım-Aralık-Ocak aylarının ücretlerini halen alamadılar. İşçiler avukata başvurdular, Noterden işverene ihtar çekilince, işveren, geçen aylara ait bu ücretlerin en kısa zamanda verileceğini bildirir.

Bu arada bir gerçek ortaya çıkar: İşçilerden SSK'ya kesilen primlerin yanısıra, işverenden kesilmesi gereken primler de işçilerden kesilmektedir. Üstelik, işçilerin elindeki aylık istihkak pusulalarında, ne tarih ve sayı, ne de işverenin imzası bulunmaktadır.

Bu, apaçık soygundur! İşçi haklarını korumaktan ve işçilere yeni haklar tanımaktan söz edenlere duyurulur!

BULGARİSTAN KOOPERATİFLER MERKEZ BİRLİĞİ ONUR BAŞKANI

Stoyan Sulemezov KÖY-KOOP'u ziyaret etti

Stoyan Sulemezov ve Boyacıyef

Bir parlemento grubuyla Türkiye'ye gelen Bulgaristan Kooperatifler Merkez Birliği Onur Başkanı Stoyan Sulemezov, Bulgaristan Kültür Ateşesi İvan Boyacıyef'le birlikte KÖY-KOOP'u ziyaret ederek, yeni yönetimi kutlamış ve başarı dileğinde bulunmuştur.

KÖY-KOOP Genel Başkanı Nedim TARHAN, Tuncer Ergüler, Selâhattin Kök ve Ziya Gökalp Mülayim'in bulunduğu görüşmede, iki ülkenin kooperatif kuruluşları arasındaki iyi ilişkilerin günden güne geliştiğini belirten Sulemezov, Fransa - Bulgaristan - Türkiye üçlü şirket statüsünün, Uluslararası Kooperatifler Birliği (ICA) öncülüğünde bir an önce hayata geçirilmesini dilemiştir. Görüşme sırasında KÖY-KOOP Genel Başkanı da şunları söylemiştir: «KÖY-KOOP önümüzdeki günlerde, gerek Bulgaristan, gerekse diğer yabancı ülkeler kooperatifleriyle yoğun bir işbirliği içerisine girecektir. Ülkemizin döviz sorununun çözümüne yardımcı olabilmek için tarımsal ürünlerin kooperatifler eliyle ihracına yönelik projeleri gerçekleştirecektir.»

Ülkemizi ziyarete gelen Stoyan Sulemezov, Bulgaristan kooperatif hareketinin öncüsü ve uluslararası hareketinin seçkin bir militanıdır. KÖY-KOOP'u daha önce de ziyaret eden Sulemezov, ülkemizde ayrıca, Türkçe'ye çevrilen «Lenin'in Kooperatifçilik Planı —Uluslararası Kooperatifçilik Hareketi— Sosyalist Ülkelerde Kooperatifçilik Hareketi» adlı kitaplarıyla da yakından tanınmaktadır.

KAMU ECZACILAR DERNEĞİ:

Eczacıbaşı, insanların ilaç yokluğundan öldüğünü yeni mi fark ediyor!

Türkiye'deki ilâç sanayii tekellerinin önde gelen temsilcisi Nejat Eczacıbaşı, Intercontinental Otelin'deki bir toplantıda «hastaların ilâçsızlıktan ölmeye başladığını» söyleyerek, bazı demokratik kuruluşları suçlamıştı. Konuyla ilgili olarak görüşlerini sorduğumuz Kamu Eczacıları Derneği'nin bir yetkilisi, gazetemize aşağıdaki açıklamayı yapmıştır:

«Türkiye İlâç piyasasının bir numaralı patronu Nejat Eczacıbaşı, İstanbul Intercontinantal Otelinde düzenlediği bir toplantıda «Bugün bu kürsüden Devleti yönetenleri Kamu huzurunda uyarmayı bir görev biliyorum. Türkiye'de ilâçsızlıktan hastalar ölmeye başlamıştır» dedi.

Yabancı sermayeli ilâç firmalarının ve Eczacıbaşı gibi yerli işbirlikçilerinin toplandığı bir örgüt olan, Türkiye İlâç Işverenleri Sendikası'nın Kongresinde konuşan ve bu soygun teşkilatının Başkanı olan Eczacıbaşı, daha sonra «İlâç Endüstrisinin, Bakanlığın bilinçsiz ve sorumsuz tutumu nedeniyle ve belli amaçlara dönük Örgütlerin yaptığı polemiğin etkisiyle bugün artık yaşayamaz hale gelmiştir. Endüstrimize ve sağlık davamıza önemli hizmetler vermiş bu başarılı Endüstri kolumuzun çalışmalarına gelişen ve büyüyen Ülkemiz bundan böyle daha da muhtaç olacaktır. Özel teşebbüsün bilinçli uğraşıları sonucu yetkin hale gelen bu endüstri kolunun ülkemiz için bir başka biçimde çalıştırılması alternatifi de yoktur» buyurmuştur.

Türkiye'de, yıllardan beri ilâç bulamadıkları için, pahalı ilâçları alamadıkları için, ilâç patronlarının Hükümetlerle zam pazarlıklarında uyuşamayıp ilâç imalini sık sık kestiklerinden dolayı ilâçsız kaldıkları için, binlerce yurttaşımız hayatlarını yitirmişlerdir.

1970 ve 1974 yıllarında Millet koleradan kırılırken Eczacıbaşı zam alamadığı için serum yapmıyordu. Bir numaralı ilâç patronu, bu memlekette ilâçsızlıktan insanların öldüğünün yeni mi farkına varıyor?

Eczacıbaşı, konuşmasında Sağlık Bakanlığını ve «Belli amaçlara dönük» dediği örgütleri suçluyor. Halk sağlığının Eczacıbaşı gibi üç beş kapkaççı ilâç sermayedarının insafına bırakılamıyacağını ve Devletin hammadde ve ilâç üretimine geçerek bu alanda dışa bağımlılıktan kurtulmak gerektiğini savunan Eczacılık örgütleri mi, Eczacıbaşı'nın «Belli amaçlara dönük» dediği örgütler? Eğer öyle ise; yani Eczacıbaşı'nın sözcülüğünü yaptığı yabancı ortaklı bu kapkaç ilâç üretim düzenine halk karşı, Sağlık Bakanlığı karşı, meslek örgütleri karşı ise, Eczacıbaşı gibilerinin sonu gelmiş demektir.

Ama Eczacıbaşı böyle düşünmüyor. Aslında ambalajlamadan öteye bir iş yapmadığı herkes tarafından bilinen ilâç imalat sektörüne «Endüstrimiz!» diyen Eczacıbaşı, «bundan böyle ülkemiz bize daha fazla muhtaç olacaktır. Ve Endüstrimizin başka biçimde çalıştırılma alternatifi de yoktur» diyor.

Eğer halkımız bu adamlara ilerde de muhtaç olacaksa ve bunlardan kurtulmanın da çaresi yoksa; vay geldi fukara halkımızın başına.»

YAZI KURULU

AP yanlısı Son Havadis Gazetesi 21 Mart tarihli sayısında, «MİLLET SEFİLLERİ OYNUYOR» diye başlık atmış.

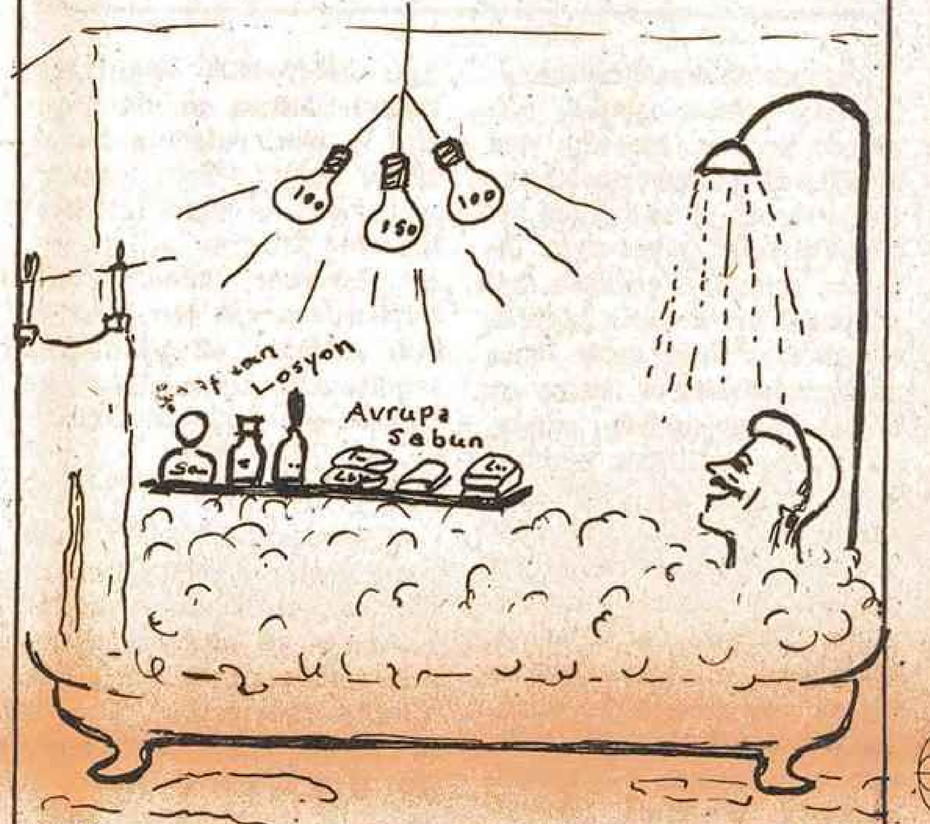
Doğrudur ama oyunun yazarından hiç sözetmemiş.

Onu da biz söyliyelim:

Demirel - Şellefyan - Carter - Sabancı'dan oluşan bir yazı kurulu!

gedik taşı

ÇOK SAVURGAN EMEKÇİ HALKIMIZ!

Bir EMEKÇİ evinde BANYO!?

Ayşe Çetin

Hani şöyle bir fıkra vardır. Bir «zengin» çocuğuna sormuşlar, yoksulluk nedir diye? Çocuk cevap vermiş: Bir aile varmış. Öyle yoksul, öyle yoksullarmış ki, hizmetçileri yoksul, ahçıları yoksul, bahçıvanları yoksul, şoförleri yoksul, dadıları yoksul imiş..!

Son günlerde MİLYONLARCA yurttaşımıza yayın yapan Devlet Radyo ve Televizyonunda «savurganlık» konusu ile ilgili «çok ilginç» nutuklar, tartışmalar, açık oturumlar yer alıyor. Bu programlarda (savurgan olmamak için) öğütlenen bazı şeyler:

... «Dişlerinizi fırçalarken musluğu açık bırakmayın.»

... «Islak ellerinizi tuvalet kâğıtlarıyla kurulamayın.»

... «Banyo küvetini ağzına kadar doldurup içinde yıkanmayın.»

... «Avizelerinizde 100-150 mumluk ampuller yakmayın.» vs., vs...

Güler misiniz, ağlar mısınız?

Mantık, aynen fıkradaki zengin çocuğun mantığı. Ne küveti, ne avizesi, hangi tuvalet kâğıtları?!

Yahu, SAYIN BAYLAR! Siz ne diyorsunuz? Siz NERDE, HANGİ ÜLKEDE yaşıyorsunuz? Kimlere sesleniyorsunuz?

Öyle ya, nüfusumuzun en az yüzde doksanını teşkil eden ve alabildiğine geçim sıkıntısı içinde kıvranan dar gelirli EMEKÇİ halkımız Elektriği, Suyu, Gazı, Kömürü, Yakıtı bulmuş, HEM DE BULMUŞ da har vurup harman savuruyor, öyle mi?

Savurganlık ne kelime Halkımız, acaba daha nasıl «dişimizi sıksak», pişen aşın içine bir tutam kıymayı nasıl katsak, akşamın en soğuk saatlerinde sobayı biraz neyle yaksak, bir kova su ile nasıl yıkanma talimi yapsak, ya da 25 mumluk kör kandil ampulle aydınlanmayı nasıl etsek te daha aza indirsek?.. Diye düşünüp durmakta.

Çok sayın konuşmacı, Baylar! En azından GÜLÜNÇ olmamak için biraz zahmet etseniz de arada bir ... «gök yüzünden» «yere», BU ÜLKENİN topraklarına İNSENİZ!

BİZİM SINIF

Seydali

Dev-Maden-İş'in provokasyonları sökmedi

Erdemir işçisi direniyor

Demokrat kamuoyunu ve işçi sınıfımızı bir süredir çok yakından ilgilendiren bir olay var: T. Maden-İş'in örgütlü bulunduğu işyerlerinde, patronların yapamadığını, «devrimci» sıfatını kullanarak patron uşakları yapmaya çalışıyor. Başlarında Şükrü Özbayrak'ın bulunduğu bu çetenin amacı, işçi sınıfı mücadelesinin daima ön saflarında yer alan maden işçilerini içerden vurmaktır. Erdemir işçisinden gerekli cevabı ardarda aldığı halde provokasyonlarını sürdürmekte olan Dev-Maden-İş'in Erdemir'deki haklı direnişi kıramıyacağını işçiler bir kez daha haykırıyorlar.

Erdemir'de sıcak haddehane slap sahası işçileri, son derece yorucu, insanlık dışı koşullarda çalışıyorlar. İşyerinde sürekli iş kazası adı altında cinayetler işleniyor. İşveren, «ciğerleri çürüyen, kol ve bacakları kopan» işçilere, «senin işin bitti, artık bana yaramazsın» diyor, sonra da onları kapı dışarı ediyor. Fabrikaya yeni ekler yapıldığı halde yeni işçi alınmayarak, önceden sekiz saatte 500 ton üretim yapan işçilerden, şimdi 1600 ton üretim isteniyor. Çalışma koşullarının kötülüğünü ilgili makamlara birçok kez duyurmuş olmalarına rağmen, işçilerin istek ve önerileriyle ilgilenilmemiştir. Sonunda Erdemir İşçisi: «BIÇAK KEMİĞE DAYANDI, YETER ARTIK» diyerek, «işverene karşı, insan olduklarını hatırlatma mücadelesine» atılıyorlar.

Öte yandan, işçilerin KORSAN SENDİKA dedikleri Dev-Maden-İş'in adamları, işçi önderlerine saldırarak, bozgunculuğun en âlâ örneğini veriyor, patronla söz ve eylem birliği içinde işçileri yıldırmaya çalışıyorlar. İşçiler, «Biz Erdemir işçileri, gerek işverene, gerekse sarı sendikalara çok dersler verdik» diyorlar. «Bu konudaki tecrübemizi, hain Şükrü Özbayrak çok iyi bilmektedir.»

DİRENİŞ BAŞLIYOR

8 Mart günü, 08.00 vardiyasının slap sahası işçileri, kötü çalışma koşullarının düzeltilmesi ve başkaca ekonomik-demokratik talepler için direnişe geçiyorlar. Direniş öncesinde bozguncu Dev-Maden-Iş'in dağıttığı bildiriler, saldırılar para etmiyor. Şükrü Özbayrak, Erdemir işçisinin haklı ve kararlı eylemini «macera» olarak nitelendiriyor. T. Maden-İş üyesi işçiler, Şükrü Özbayrak'ın neyi, ne zaman yapmak istemediğini ve tam direniş arefesinde işçilere ne yapmak istediğini çok iyi biliyorlar: Direniş, provokasyonlara vura vura gelişiyor.

İŞVERENİN DERMANI: SARI SENDİKA, MÜFETTİŞLER, JANDARMA

Slap sahası işçilerinin haklı direnişi korsan sendikanın oyunlarıyla engellenemeyince, işveren, emniyet amirliğine ve jandarma komutanlığına başvurarak direnişin durdurulmasını, bölge çalışma müdürlüğünden iş müfettişi gönderilmesini istiyor. 10 Mart günü işyerinde inceleme yapan müfettişler, «çalışma şartlarının çok kötü olduğunu, ancak direnişlerinin yasal olmadığını ve işverenin işçileri işten çıkarabileceğini» söylüyorlar. İşçiler buna tepki göstererek, «Sizi patron uşakları! Sorunlarımızın çözümünü önereceğiniz yerde bizi tehdit ediyorsunuz» diyorlar. «Siz, bizim aramıza değil, işverenin yanına yaraşırsınız!»

KORSAN SENDİKA SALDIRIYOR

13 Mart günü işyerine bildiri dağıtma bahanesiyle gelerek direnişçi işçilere sataşan, oyunlarının sökmeyişi yüzünden daha da hırçınlaşan ve direnişi kırmak için her türlü saldırıya yeltenen Şükrü Özbayrak'ın adamları işçiler tarafından kovalanıyorlar. Olayı, bütün işçiler ve demokrat kamuoyu nefretle kınarken, yanıltılarak Dev-Maden-İş'e üye yapılmış olan, ama direnişe katılan bazı işçiler, bu bozguncu sendikadan istifa ederek T. Maden-İş'e geçmişlerdir.

«HAKLI VE ONURLU MÜCADELEMİZ SÜRECEKTİR»

Direnişle ilgili olarak GERÇEK gazetesinin muhabiri, işçilerle söyleşi yapmış ve direniş süresince işçilerle birlikte olmuştur.

GERÇEK — İşyerindeki durum nedir? Neden direnişe geçtiniz?

CEVAP — Bizler, slap sahası işçileri olarak ölümle burun buruna çalışıyoruz. İş güvenliğimiz yok! Demir tozu içinde çalışıyoruz. Ciğerlerimiz her gün biraz daha eriyor. Hayatımız kısalıyor.

İşverenlerin koyduğu yasalarla çevriliyiz. Hak istediğimizde dinlemiyorlar bile.. «Dışarda iş gözleyen yığınla genç insan var. Hak mak diyecek olursanız, onları işe alırız» diye gözdağı veriyorlar. Onların bizi makinelerin bir parçası olarak gören ve aşınınca tutup atma eğilimindeki anlayışlarına karşı, biz de direnişe geçtik. Makine işvereninse, çalıştıran da biziz! Sınıfımızın gücünü göstereceğiz.

GERÇEK — Sendikaların size karşı tavırlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

CEVAP — (Hep bir ağızdan) Sendikamız T. Maden-İş'tir. Haklarımızı o savunur.

GERÇEK — Dev-Maden-İş için ne diyorsunuz?

CEVAP — (Her birden) Devrimci maskeli İŞVEREN SENDİKASI diyoruz. Nedeni Şu: Biz bu direnişi haklarımız için işverene karşı başlattık. Bundan, onlar da en az işveren kadar rahatsız oldular.

ŞİRİN EREĞLİ GAZETESİ'nin kime hizmet ettiğini bilenler, ona demeç veren Şükrü Özbayrak'ın da kime hizmet ettiğini artık çok iyi biliyorlar. MÜCADELEMİZ, HAKLI, MÜCADELEMİZ ONURLU! HAKLARIMIZI ALANA DEK SÜRECEK! ÖLMEK VAR, DÖNMEK YOK!

Ve direniyor Erdemir işçileri, terleyerek, nasırlı elleri tek yumruk ederek!

Gerçek

FABRİKALARDA BİZ
TARLALARDA BİZİZ
BİZİZ YENİ DÜNYAYI KURAN

MACERACILIĞA HAYIR !

Çerkezköy'de Profilo Direnişi

Profilo fabrikasının çeşitli ünitelerinde çalışan 3000'e yakın işçi 13 Mart 1979 Salı günü direnişe başladı. Aylardır devam eden mücadele sonucunda Profilonun yiğit işçileri faşistlerin yönetiminde bulunduğu sarı Türk Metal-İş Sendikasını işyerinden kovmuşlar ve DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikasında örgütlenmeyi başarmışlardı.

Bütün bunlara rağmen Profilo işçileri, kendilerine «devrimci» diyen, işçi sınıfı bilimi ve üslubundan hepten yoksun maceracılarla Maden-İş kolunda karşı-devrimci bir sendika olan Devrimci Maden-İş Sendikasını örgütlemeye çalışan Maocülara gerekli dersi verirken Jak Kamhi'nin oyunlarını da boşa çıkarmışlardır.

Direnişe geçen işçiler bu kez bir taraftan işveren ve maocularla, diğer taraftan da işçilerin ekonomik - demokratik mücadelesine zarar veren, bu mücadeleyi gerileten goşist akımlarla mücadeleye başladı ve ilk sınavında başarı sağladı.

İşveren Jak Kamhi ve hempaları gelişen sendikal mücadeleden rahatsız olurlarken, aynı zamanda, işçilerin artı-değer sömürüsünü yoğunlaştırmaya başlamış ve Profilo'nun P.E.G. (Profilo Elektrikli Gereçler) bölümünde imalat bantlarının aşırı derece hızlı çalıştırılması için direktif vererek üretimi aşırı derecede yükseltmek istemişlerdir. Durumu gören işçiler ve sendika temsilcileri İmalat ve Personel müdürünü ikaz ederek bantın bu derece hızlı çalışmasının sakıncalarını belirttikleri halde, işveren temsilcileri «bantın hızlı çalışacağını, üretimi yükseltmek zorunda olduklarını, işçilerin bu şekilde çalışmak zorunda olduklarını» bildirmişlerdir. Var olan işçi ile üretimi son derece yükseltmeyi amaçlayan ve kâr, daha fazla kâr hırsı ile işçilerin sağlığını düşünmeyen işveren karşısında sendika işyeri temsilcileri, işçileri uyararak, bantların eskisi gibi normal çalışmaya başlaması ve diğer haksızlıkların giderilmesi için 16-24 vardiyasının direnişe çıkmasına karar vermişlerdir. PEG işçileri bir bütün olarak direnişe başlayarak işi bırakmışlardır. Sendika temsilcileri işverenin çağrısı üzerine, direnişten sonra görüşmelere başlamışlar ve bu görüşmeler ertesi gün sabaha kadar sürmüştür. İşçilerin kararlı tutumu karşısında Jak Kamhi işçilerin taleplerini yerine getirmek zorunda kalmıştır ve 14 Mart 1979 sabahı saat 9.30'da direniş kaldırılmıştır.

Sendika yetkililerinin ve işyeri temsilcilerinin direnişin son bulduğunu, taplerin kabul edildiğini bildirmelerine rağmen işçi sınıfı biliminden nasibini almamış bir kısım goşist unsur ile işçi sınıfı düşmanı maocular bu direnişi Sendika aleyhine geliştirmek için işçiler arasında sloganlar atarak direnişin sürmesini sağlamaya çalışmışlardır. «Revizyonist Sendika ağalığına son» sloganları ile işçileri sendika aleyhine kışkırtmaya kalkışmışlardır. İşverenin arayıp da bulamadığı böyle bir provokasyon olayı, işverenin işyerine jandarma çağırmasına çanak tutmuş ve fabrika yüzlerce jandarma tarafından sarılmıştır. Maocu işçi düşmanları ile birlikte hareket eden goşist unsurların direniş bittiği halde dışarıdan gelen işçileri de zorla içeriye sokmaya çalışmaları olayları jandarma fabrikayı zorla boşaltmaya başlamıştır. İşçilerin dövülerek fabrika dışına çıkarılmasına ve 180 kişinin gözaltına alınmasına yol açan bu provokasyonu fillen maocu ve bozguncular sebep olmuşlardır.

DİSK'te ihraçlar birliğe hizmet etmez

Geçtiğimiz hafta DİSK onur kurulu 4 Sendikayı geçici olarak ve 6 sendika yöneticisini de kesin olarak ihraç etmiştir.

Türkiye Maden-İş Sendikası, Banksen ve Baysen sendikalarını birer yıl geçici ihraç ile cezalandıran onur kurulu, Yeraltı Maden-İş Sendikasını da 4 ay geçici olarak uzaklaştırmıştır.

DİSK onur kurulu Maden-İş Sendikası yöneticilerinden Murat Tokmak, Kemal Daysal, Halit Erdem ve Mehmet Ertürk ile Banksen Sendikası yöneticilerinden Turhan Ata ve Yücel Çubukçu'yu da konfederasyondan kesin olarak ihraç etmiştir.

DİSK onur kurulunca cezalandırılan sendika yöneticilerinin DİSK içindeki izledikleri grupçu, bütünlüğü zedeleyici tutumları uzun zamandır izlenmekteydi. Ancak, DİSK onur kurulunun almış olduğu bu ihraç kararlarının, işçilerin DİSK çatısı altındaki sendikal birliğini olumsuz yönde etkileyeceği kuşkusuzdur. Ayrıca, DİSK'te bundan önceki yönetimin uyguladığı tasfiyeci tutuma karşı Kongre kararı alan bugünkü DİSK yönetiminin bu uygulamasının, tasfiyeciliğin başka bir ifadesi olmaktan öteye gitmeyeceği de açıktır.

Antalya SSK hastanesi işçilerinin zaferi

Yetkiyi Devrimci Sağlık-İş aldı

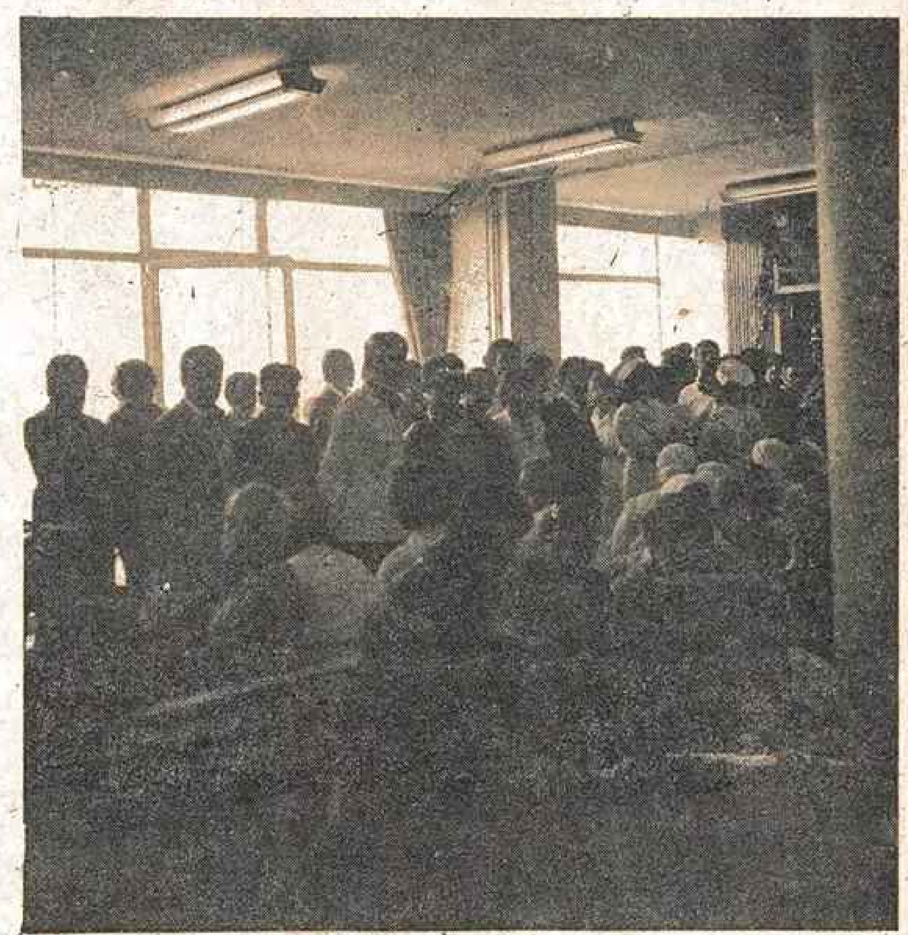
Başında yıllardır MHP'li faşist bir başhekimin bulunduğu Antalya SSK Hastanesinde çalışan 238 işçi, devrimci sendikada örgütlenerek şimdiye kadar sürdürülen işçi düşmanı uygulamalara ve sarı Sağlık-İş'e «dur» demişlerdir.

1978 yılında DİSK'e bağlı Devrimci Sağlık İş'in örgütlenmesiyle ülke çapında gerileyen Sağlık-İş, böylece Antalya'da da geriletilmiş bulunmaktadır. İşçiler, gazetemiz muhabirine, bu gelişmelerle ilgili olarak şunları söylemişlerdir.

«Yıllarca ekonomik ve demokratik hakları sendika adı altındaki çıkar çeteleri, patron işbirlikçileri tarafından gaspedilen 20 bin sağlık emekçisi, artık kendi sendikasını kendisi seçmek istemektedir. Ardarda bütün yurtta gerici Sağlık-İş'e hak ettiği şamarı indirme çabaları ve devrimci sendikal örgütlenme yaygınlaşmaktadır.»

238 işçinin çalıştığı SSK hastanesinde Devrimci Sağlık-İş'in örgütlenmesi tamamlanıp işyeri yetkisini bu sendikanın almasından sonra, Sağlık-İş, birçok işyerinde sahnelediği oyununu burada da ortaya koymuştur: İşçilerin hak ve iradelerine saygı göstermek yerine, işverenin çıkarlarını bir süre daha korumak, eski toplu sözleşmeyi uzatmak için iş mahkemesine dava açmıştır. Mahkemenin başvurduğu irade beyanında, 8 Mart günü, sağlık işçilerinin büyük çoğunluğu, kendi sendikalarına, Devrimci Sağlık İş'e «evet» demişlerdir.

Şimdi işçiler, sabırlı bir mücadele sonunda sağladıkları bu kazanımı, yeni toplu sözleşmeyle daha bir perçinlemeyi ve faşist işverene, sarı sendikaya yeni bir darbe indirmeyi ve zaferlerine zafer katmayı istemektedirler.

Antalya'da işçi kıyımı

Hayat pahalılığının sürekli artışı ve işsiz yığınların büyümesi emekçi halkımızı güç durumda bırakırken, son günlerde işten çıkarma uygulamaları da hızlandırılmış bulunmaktadır. Bu uygulamalardan biri de Antalya Bölge müdürlüğü ve YSE'de ortaya konmuştur. Bölge müdürlüğünde çalışan 58 işçiden 30'u, YSE il müdürlüğüne bağlı geçici 200 işçiden 150'si atılmış bulunmaktadır.

Mevsimlik işçi olarak alınan tüm işçiler sendikal haklardan bütünüyle yararlanabilme hakkına sahip oldukları halde, işyerinde sarı YSE-IŞ'in örgütlü bulunması, işverenin işçi düşmanı uygulamalar yapmasını kolaylaştırmaktadır. Nitekim işe girişte işçilere 2 aylık iş akti imzalatılarak, hak aramaları engellenmektedir.

Öte yandan hükümetin faşist ve gerici harekete verdiği ödünleri işyerlerinde de sürdürdüğü görülmektedir. Atılan işçilerin ilerici-demokrat niteliğine karşın, sürekli işçi durumuna getirilenlerin faşist hareket içinde yer almış olmaları ve AP sempatizanı bulunmaları bunun kanıtıdır.

İpekerde yetkiyi tekstil kazandı

280 işçinin çalıştığı İpeker'de yapılan irade beyanı sonuçlanmış bulunmaktadır. İşçilerinde DİSK'e bağlı Tekstil sendikasıyla, Türk-İş'e bağlı Teksif örgütlüydü.

Çalışma Müdürlüğünce, daha çok üyeye sahip bulunduğu için toplu sözleşme yetkisi Tekstil'e verilmişti. Buna karşılık sarı sendika Teksif, çoğunluğun kendisinde bulunduğunu öne sürerek bu karara karşı çıkmıştı. İş mahkemesi ise işyerinde irade beyanı yapılmasını gerekli gördü. Bu, ötedenberi Tekstil'in de isteğiydi.

175 işçinin katılımıyla yapılan irade beyanı sırasında, Tekstil 126 oyla işyeri yetkisini alırken, sarı Teksif sendikası 24 oy alabildi. Böylece, sarı sendikanın toplu sözleşme görüşmelerini geciktirerek patrona zaman kazandırma oyunları da işçilerin kararlı tavırları sonucu boşa çıkarılmış oldu. Bu aynı zamanda, işçilerin kendi sendikaları olan DİSK'e sahip çıkmaları ve işyerinde verdikleri mücadeleyi engelleme girişimlerini sonuçsuz bırakmaları demektir.

GERÇEĞİN DİLİ

Demirel'in darbe hesapları

Süleyman Demirel Ecevit'i Allende'ye benzeterek, Türkiye'de de bu hükümetin sonunun Şili'de Allende Hükümetinin sonu gibi olacağını söyledi.

Demirel iki yıl önce de aynı şeyleri söylemiş, CIA'nın Şili'de düzenlediği kanlı darbeyi savunarak ne kadar «demokrat» ve ne kadar Amerikancı olduğunu göstermişti.

Türkiye'de Demirel'den başka hiç kimsenin aklına gelmez bu türden benzetmeler. Meselâ Demirel'in gidişatı hakkında da bazı tahminler yürütülebilir ama, halk düşmanlarının hakkından böyle gelmek mümkün olmadığı için, Demirel'in akıbeti kimseyi fazla ilgilendirmemiştir.

Benzetmelerin bir değeri olmasa bile, Demirel'in benzetmesi, çarpık bir mantığı ve haince bir hesabı içinde taşıdığı için üzerinde düşünmeye değer.

Ecevit Allende'ye benzemez ve benzetilemez. Çünkü Allende, Şili'deki ABD hegemonyasını kıran, emekçilere daha iyi bir hayat düzeyi sağlayan, böyle olduğu için de Amerikancı faşist generallerin darbesiyle katledilen bir liderdir. O, kendi davasına bağlılığın verdiği yürekle faşistlere karşı yiğitçe savaşırken, 4 generalin verdiği muhtıra üzerine, korkusundan şapkasını bile Mecliste unutup kaçan Süleyman Demirel'in aklının alamıyacağı kadar onurludur.

Bütün bunlar bir yana, ABD üslerini açan, ABD'den gelecek en küçük bir yardım için taviz üstüne taviz vermeye hazır olan, tekellerin çıkarları adına emekçi haklarını kısıtlamaktan çekinmeyen Ecevit adını, Allende'nin adıyla yan yana yazmak kadar abes ne olabilir ki!

Ama Demirel'in niyeti başka. Halka verecek ve ondan alacak hiçbir şeyi bulunmadığı için, hiçbir hacette olmasında yarar gördüğü şeyi şimdiden muştuluyor!

Birkaç Amerikancı general Demirel'in sesine kulak verse, arkasından CIA'nın da desteği sağlansa ve bütün bunlara emekçiler seyirci kalsa, Demirel'in rüyası çok daha tatlı olurdu.

Faşist dikta özlemcilerini harekete geçirmek için çırpınan Demirel umduğunu bulamıyacaktır.

T. Maden-İş Ereğli'de gıda pazarı açtı

T. Maden İş Sendikası, tüketim maddelerini ucuza sağlamak amacıyla üyelerinin yararlanacağı bir gıda pazarı açmış bulunmaktadır. İşçiler arasında coşkunlukla karşılanan «MİPAŞ»ın açılışına, TSİP Kdz. Ereğli İlçe Başkanı da çağrılmış olup, açılış töreni aynı zamanda işçiler arasında bir dayanışma niteliği taşımıştır. 9. Bölge Temsilcisi Cevdet Yılmaz, açılış konuşmasında, «şimdilik yalnızca Maden-İş üyelerinin yararlanacağı gıda pazarının ileriye doğru yöredeki bütün işçilere ve halka açık olması için çalışacağız» demiş, gıda pazarının amacını şöyle vurgulamıştır: «Ereğli'de emekçilerin gelirlerine göz diken aracı, tefeci-vurguncu takımının sömürüsünden kısmen de olsa işçileri koruyacağız.»

TÜRKİYE KALKINMA VAKFI İŞYERİNDE

Devrimci Toprak-İş yetki aldı

Tarım-İş yasasına göre 90 lira asgari ücretle çalışan, Diyarbakır'daki Türkiye Kalkınma Vakfı'nın 55 işçisi, DİSK'e bağlı Devrimci Toprak-Iş Sendikasında örgütlendiler. Başlamış olan toplu sözleşme görüşmeleri sonucunda, işçiler, sosyal haklar ve ücretler konusunda, sendikanın önemli kazanımlar getireceğine inanmaktadırlar.

Toplu sözleşme görüşmeleriyle ilgili olarak gazetemize görüşlerini belirten 11. Bölge Temsilcisi Mehmet Taş şunları söylemiştir: «İşçiler, kendilerine çok az ve aldatıcı bir zam verilerek uyutulmaya çalışıldı. Ancak işyerinde sendikamızın örgütlenmesiyle birlikte ileri sendikal haklar almak üzere güçlü bir dayanışma ve mücadele başlatıldı. İşçi arkadaşlarımıza güveniyoruz. Başarılı bir toplu sözleşme imzalamak amacındayız.»

Gerçek

sahibi: Ali KAR / Sorumlu Müdür: Hamit ÇAYLI
Adres: Başmusahip Sok. Tan Apt. 10/11, Cağaloğlu - İST
Baskı: Baskı Tarihi: 26 MART 1979